

Ar gali žmogus amžinai gyventi pasaulyj?

Žmogus pareina į šį gyvenimą įstatymais. Ir įstatymais paskirta jam, kuomet iš jo reikia išeiti. Bet jis pats savo pasielgimu padaro tuos įstatymus veikiamai. Ir kol jis nebus iškilęs iš tų įstatymų, tol jie jį valdys ir jam bus gyventi kažki-kaip dažnai tše, kur jis priklauso. Bet amžinai šitame regimame pasaulyj niekas negyvena. Jo apskritij kaipo jo dalis jis berods turi pabūti, kaip tai valdo pasaulio tvėrimo galia.

Jaunimas 1914 mt. Gruodžio nrs. 20 psl.

Ar gyvųjų maldos bei išmaldos, aukos, geri darbai ir tt., gali gelbėti mirusiems ar ne?

Visa, ką mes manome ar veikiame, perkeičia mūsų ir kartu pasaulio vidų, kadangi mes esame pasaulio dalelė. Berods tas persikeitimas bus dažnai vos numanomas. Kuomet žmogus ką daro „iš širdies“, dalykas jau kitas. Ir širdingai manydami, kas gera, gražu, teisu, malonu, mes viduje pastojame geresni, gražesni, irė tt. Toks tad ir pasaulio vidus pastoja. Žmogus mirdamas išeina tik iš regimo pasaulio, bet jo esibė, jo jėgos pasilieka pasaulio viduje. Ir koks tše bus „oras“, taip jam tše bus smagu ar nesmagu. Tik reikia žinoti: kiekvienas žmogus savo vidų taisydamas sau geriausią priruošia pagalbą, kuomet nors jos privalytų. Už piningus nėra gaunama meilė, nei perkamas širdingumas. Ir kur piningų klausimas svarbus, tše tikrai nebus mirusiam jokios pagalbos.

Jaunimas 1914. mt. Balandžio nrs. 15 psl.

Ar rengties gyvenimui ar mirimui?

Negali būti abejonės. Mirimas yra pabaiga. Kam tad jam dar ir rengties. Ateina jis savaime. Bet žinau, klausimas statytas iš seno supratimo. Mirtis būk status žmogų prieš Dievą, prieš jo teismą. Tai didis dalykas. O gyvenimas susidedas iš užgimimo, pasivalgymo, pasidaravimo, apsivedimo, kūdikių gaminimo. Ir t.t., ir t.t. Vieni mažmožiai. Tiktai tokiam sprendime randasi labai didis nesišinėjimas ir apsirikimas. Mes gyvi ir turime tarnauti gyvybei. Tam mes to leisti, kurio akivaizdoje mes **nuolatai** gyvename ir ne tiktai po mirties stojamės. Nuolatai jis mus ir **teisia**. O nuolatai mirštame arba gyvyn einame. Mirštame kiekvienu darbu, kurs mūsų dvasią temdina, gaivinamės, gyvesni

būname tarnaudami prakilnumui., šventumui, meilingumui. Kuomet visa tai mummyse didėja, mes gyvesni esame. Mirtis tėra sąmonės persikeitimas, kuomet kūnas atidedamas. Mirtis nėra dalykas. Ir nėra ji svarbi. Bet gyvybė pildo bekraštinę erdvę. O mūsų uždavinys yra šitą neišmastuojamą gyvybę pilnai regėti, gyvybėje visai nunerti. Todėl renkitės nuolatai gyvenimui. Patiriamieji mažmožiai labai tam naudingi. Jie turi būti apšvietiami aukštesnės gyvybės, kuri plūsti gali iš mūsų sielos, jeigu mes tam rengiamės.

Jaunimas 1913. Mt. Liepos nrs. 15-16 psl.

Kuomet žmogui svarbesnė valanda: ar gemant ar mirštant?

Tikrai imant yra kiekviena valanda visumet svarbi. Žmonės visai nežino, kas tai yra būti, egzistuoti. Man tai rodo tiesiog nuostabu. Ir kiekvienas akies mirksnis yra lyg buvimo didėjimas. Tikiu, kad tai suprantama bus. Gimimo laikas yra parėjimas į tokį padėjimą, kuriame žmogus tikrai iš lengvo numano save esant ir turi paskui išmokyti sužinoti, kame jis ištikrų yra, pastoti „individualizuota sąmonė ir jėga“ pasaulyje. Mirdamas jis išeina iš padėjimo, kuriame jis lyg apsiurintas, apkaltas. Kad jis užgimdamas save užmiršta ir tikrai gyvenimo bėgyje susipranta, nors ir klaidingai, tad jam mirštant rodo krinta nuo jo, kas jam jį patį maršino, bet paprastai žmonės sunkiai ir tik tesusivokia, kas ir kame jie po mirties yra. Bet prakilnesnieji, o ypatiai augštieji žmonės tiesiog išeina, kaip iš kalėjimo, kuomet jie miršta. Ir iš savo prityrimo galiu pasakyti, jog tai yra jiems tikro triumfo, rykavimo valanda. Todėl mirti yra labai gražus, didis dalykas. Ir žmogui, kad jis ir kažki-koks dar menkas, yra jo mirimas nuostabus akies mirksnis. Dėlto reikėtų kam-nors mirštant su tylumu garbinti ir šventinti tą valandą. Verkti, dargi rėkti yra tiesiog kenksminga mirštančiam. Tur būt aiškinau tai ir savo rašte: Mirtis ir kas toliau.

Jaunimas 1913. mt. Gruodžio nrs. 25 psl.